

פֶּרֶק אַרְבַּעַה-עָשָׂר:

אִישׁ זָר בַּמוֹסָד

הַחֲדָשִׁים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל שְׁנַת הַלְמוּדִים הֵחִיא הָיוּ מִבְּחִינַתִּי הַמְצַלְחִים בְּיוֹתֵר בְּכָל תְּקוּפַת שְׁהִיִּתִי בַּמוֹסָד בְּבִנְיַן-בֶּרֶק. כְּאֲמֹר, אֵיתָמָר נֶחֱשֵׁב 'גִּבּוֹר', אֲנִי הֵיִיתִי... הָאֵח שָׁלוֹ, וְאָבֵא שֶׁל שְׁנֵינוּ – עָבַד בַּמְזְכִּירוֹת.

גַּם שְׂמָחָה, בַּמְכַתְּבִים שֶׁשֶׁגְּרָה אֵלֵינוּ, סִפְּרָה עַל הַצְּלָחוֹתֶיהָ, בַּלְמוּדִים וּבַחֲבֵרָה. לֹא הִפְתַּעְתִּי. שְׂמָחָה הִיא נִעְרָה בּוֹגְרָת, טוֹבַת-לֵב וּבַעֲלַת מְזֻג נוֹחַ וְלִכֵּן צְפוּי לְגַמְרֵי שְׂבָכָל מְקוֹם שָׁבוּ תִהְיֶה – תְּצַלִּיחַ.

הַכֹּל אִפּוֹא הַתְּנַהֵל עַל מִי-מְנוּחֹת.

אָבֵל מִמֶּשׁ לְקִרְאָת סִיּוֹם שְׁנַת הַלְמוּדִים נַעֲשִׂיתִי שְׂתַף-סוּד לְדַרְמָה גְּדוֹלָה שְׂאֵף הוֹסִיפָה לְלוֹוֹתֵנִי אֶל תּוֹךְ חִפְשַׁת הַקִּיץ. הִיא אֲמַנָּם לֹא הִיְתָה קְשׁוּרָה בִּי יְשִׁירוֹת, וּבְכָל-זֹאת חֲשִׁיתִי חֵלֶק מִמֶּנָּה וְאִפְלוּ לְקַחְתִּי אוֹתָהּ מְאוּד לְלֵב.

אתם מן-הסתם זוכרים שספרתי לכם על חבר חדרי, אהרן; היילד השקט והמנמם שאף-פעם אינו שוכח להגיד "בקורר טוב לכולם" (עם הרי"ש המתגלגלת שלו) ו"לילה טוב לכולם". אתם כנראה זוכרים גם שספרתי לכם על דאגתו המיוחדת לאיתמר, לכל ארץ תקופת אשפוזו, ועל החברות הטובה שנקמה עקב כך בינינו. ובכן, מה שאני עומד לספר לכם קשור אליו. לאהרן.

תחלתו של ענין בשבוע האחרון ללמודים.

בקר אחד הבחנתי באיש זר נכנס ובא בשערי המוסד. הוא היה לבוש בהדור-מה, עם כפה לבנה מגהצת, שנכר היה עליה כי היא אינה תושבת קבע על ראשו. בידו האחת החזיק תיק מסמכים שחר קטן. בידו האחרת פתח וסגר בלי הרף עט מתכת כסוף. משהו בתנועותיו כמו גם במבצע עיניו שידר חסר רגע.

"איפה משרד מה יושב בו מנהל, רבי גפן", שאל אותי ושנים מחברי בשעה ששחקנו דוקים בפנות המסדרון. המלים המשבשות וצלילן המוזר הוכיחו מעל לכל ספק כי מדובר באדם שאיננו יליד הארץ. השתדלנו לא לחיד וכוננו אותו לעבר משרד המנהל ששכן כשני מטרים מאתנו.

הוספתי לעקב אחריו בעיני. ראיתיו נכנס אל תוך המשך
 בלי לנקש על הדלת, פוסע פנימה בצעדים מדודים, סוקר
 בענין את החדר ותכולתו. ראיתי את המנהל קם על רגליו,
 בוחן היטב את הנכנס. הם הושיטו זה לזה שתי ידיים מהססות.

תחלת הפגישה בין הרב גפן לאורחו נראתה שגרתית
 למדי. אבל כעבר רגעים מספר החלו הטונים בשיחתם לעלות.
 האזנים הסקרניות שלי הקימו אותי מהרצפה והולכונני אל
 דלת המשך, שבאותה השניה נטרקה בדחיפת יד קלה של
 הרב גפן. הוא עוד הספיק לנעץ בי מבט תמה שגרם לי אי-
 נעימות קלה.

שתי מלים בלבד הצליחו אזני לקלט בטרם נסגרה הדלת:
 "עורך דין". וכשהן יצאו מפיו של האיש הזר הן נשמעו מעט
 רוטנות ומאימות. גם לאחר שהדלת נסגרה הוספתי לשמע
 קולות רמים בוקעים מהמשך. את תכן השיחה לא שמעתי.

אחרי כעשר דקות שבה הדלת ונפתחה, והרב גפן לווה את
 האיש החוצה. אותות המתח שעל פני הזר ותנועותיו העצבניות
 גרמו לי להסיק פי המנהל קטע מסבה כלשהי את הפגישה
 בעצומה.

הפניתי את גבי אל המנהל, כדי שלא יבחין שוב בנסיונותי
 להקשיב...

“אנו עוד להפגש בבית-משפט”, אמר האיש. הוא נשמע כעוס ופגוע. “אם זה מה שתחליט לעשות – בבקשה”, שמעתי את קולו המאפק של הרב גפן מגיב. “אני מצדי, פועל באפן הכי חקי שיכול להיות ואין לי ממה לחשש”, הטעים.

בשעור הבא לא ראיתי את חברי אהרן. גם לא בשעור שלאחר מכן. רק מאחר יותר נאמר לי כי כבר לאחר תפלת שחרית הופיעה אמו ולקחה אותו איתה. אני מצין זאת על-אף שבשלב הזה עדין לא קשרתי בין הדברים.

הספור עם האיש עשוי היה להשכח מלבי אלולא שב ובא אל המוסד גם למחרת היום. הפעם הוא לא חפש את משרדו של הרב גפן, אלא פשוט נכנס פנימה והחל לשוטט ברחבי המוסד. תחלה סיר בין הפתות ולבסוף פנה לכוון בנין הפנימייה.

פתאום הבחנתי ברב גד מחיש את צעדיו לעברו. גם עתה הובילוני רגלי – כמעט אוטומטית... – בעקבות הרב גד. הוא הדביק את האיש הזר (שהפעם סכה קטנה הצמידה את הכפה הלבנה המגהצת לשער ראשו) ואמר לו: “שלום לך, אדון... (דוקא את שם המשפחה שלו החמצתי...), התבקשתי למסר לך באפן חד-משמעי שהמוסד הזה הוא מקום פרטי וסגור, ועל-כן אינך רשאי לשוטט בו ללא רשות מפורשת מהמנהל”.

האיש נעצר, הישיר מבט אל הרב גד, ועיניו רשפו זעם.
 "איך אתה להגיד לי זה?! אני בא מבואנוס-אירס ליזראל. אני
 בא לראות בן שלי!".

הרב גד הביט באיש בעינים ידידותיות. "אני מבין מה
 שאתה אומר", אמר לו בנימה מפיסת, "אני אפלו מבין ללבך.
 אבל כּאן זה מוסד רציני ואחראי שכל דבר המתרחש בין
 כתליו מפקח על-ידי אנשי מקצוע. אי-אפשר סתם כּף לבוא
 לכּאן ולרצות לפגש ילד. אפלו הורי התלמידים חייבים לתאם
 מראש את בקוריהם כּאן".

פתאום התחנור לי פי מדבר באביו של אחד התלמידים
 במוסד. נסיתי להריץ בראשי במהירות את כל האפשרויות. את
 רב אבותיהם של התלמידים (מי שהיה לו אבא...) יצא לי כּבר
 לראות לפחות פעם אחת.

ברק מסנור כּמו הכּה לפתע במוחי. החנקתי קריאת "וואו!"
 שעמדה לפרץ מפי. בידי הכּיתי על מצחי. "איך לא חשבתי על
 זה מיד?!", תמהתי על עצמי, "זה הרי ברור לגמרי! אותו
 המבטא ואותה הרי"ש!"...

ניצוץ הכּעס בעיניו של האיש התעמעם מעט. הוא נתן מבט
 נוקב ברב גד. "אני להגיע לפה בשביל מחזיר אלי בן שלי",
 אמר בנימה החלטית מאוד.

שְׁתִּיקָה קִצְרָה עֲמָדָה בְּאֵיר. הָרַב גָּד הָאֲזִין לוֹ בְּאַהֲדָה וְלֹא פָצָה פִּה.

"יֵשׁ לָךְ יְלָדִים?", שָׁאל פְּתָאוּם הָאִישׁ. הָרַב גָּד הִנְהִין בְּרֵאשׁוֹ. "כִּמְהָ?", שָׁאל הַזֶּר. הָרַב גָּד נִרְאָה כְּמַהֲסֵס קִלּוֹת. "שִׁבְעָה", עָנָה לְבִסּוּף. הָאִישׁ קָרַב אֶת רֵאשׁוֹ אֶל הָרַב גָּד וְאָמַר: "לִי יֵשׁ בֵּן אֶחָד. אֶחָד!", הוּא הִגְבִּיָּה אֶת קוֹלוֹ. "אָרִיק, וְאֲנִי לְרִצּוֹת אוֹתוֹ אֶצְלִי. בְּאֶרֶץ שְׁלִי. בְּבֵית שְׁלִי. אֲנִי לְחִבְקֵי אוֹתוֹ, לְאֵהֵב אוֹתוֹ, לְתַת לוֹ כָּל מָה צְרִיךְ. לֹא כְמוֹ פֹה... בֵּית-סֵפֶר מְסַכְנִים".

צִמְרַמְרַת חֲלָפָה בְּגִבִּי. בְּשִׁלְבֵי הַזֶּה לֹא הִיָּתָה לִי דֶרֶךְ לְדַעַת מָה בְּדִיוֹק קוֹרָה פֹה, אֲבָל הִתְחַלַּמְתִּי כְּכֹר לְהִבִּין שֶׁהַסְּפוּר הַזֶּה מְרַכֵּב. מְרַכֵּב מְאוֹד אֶפְלוֹ.

פְּתָאוּם נִשְׁמַע הַצִּלְצוֹל ה'אֶכְזָרִי' שֶׁהוֹדִיעַ עַל תֵּם הַפְּסָקַת הַצְּהָרִים. בָּלֵב כְּבֹד וּבְרִגְלַיִם כּוֹשְׁלוֹת נֶאֱלָצְתִּי לְעֹזֵב אֶת הַמָּקוֹם וְלִצְעַד לְכַתָּה. הִלְכְתִּי מִשָּׁם בְּזִיגּוֹג כְּשֶׁמְחַשְׁבוֹתִי מְרַחֲפוֹת בְּמִקְוֹמוֹת אַחֲרִים.

"אָרִיק", מְצָאֲתִי אֶת עֲצָמֵי מַמְלָמֵל לְעֲצָמֵי בְּשָׁקֵט, "אָרִיק"...